

is kiköpte.

„Testvér, mi var
voltunk e föld

seben –
lepergünk hát örökre.”

Var voltam?
Átvérzett kötés csak.

Vér, genny,
mocsok rajzolt rám mappát.

Térképéd nincs
igazabb nálam,

belém vagy írva,
Magyarország.

„Hallgass,
testvér! Besúg a zápor,

úgy ver, mint
meghajszolt szivünk.

Tavaszbá,
nyárba, őszbe, télbe:

tömlöcnek négy
falába ütközünk.”

Piros
csizmákban mégis, mintha szívek

kelnének lábra,
indulok már.

„Piros csizmáid,
mint két vérező seb,

nem hiszem,
hogymesszire jutnál.”

III

Különös éjszaka ez: fény lobbant a mennyben,

Különös éjszaka ez, az asztalon
reszket a gyertya lángja,
vergődik, mint horogra akadt hal; remeg,
mint tüzes kard a sötétség hüvelyéből kivonva.

És égnek könyvlapok, bibliám lapjai, felizzanak
a sorok, mint máglyán a holtak – zsíros bűzüket
érezem már holtomig.

Miért nem vetsz a tűzre
engem is, kiszáradt tündérfát, Uram?

Üres a mennyek táblája, a csillag
csak krétanyom repedéseiben.

Ágak csapódnak ablakomba, mintha
a Semmiből lecsüggve
kalitka imbolyogna,
az verdesné az üveget rácsaival.

Ki szabadítja ki
foglyát: a téli éjt?

És felragyognak ablakomon a
jégvirág ráncai: tenyerráncok, – a fagy
tenyeréből ki jósol még nekem
könnyű halált?

Befűtta az utat a hó... Ver még a szívem,
patkók csattognak bennem, hóviharral
küszködik egy lovas.

Hová fut?

Hová futhat még, meggörnyedve, gyötrött
arcát a halál fekete szelébe tartva?

Milyen üzenet bízott reá?

(Baka István [Égtájak célkeresztjén](#) című kötetéből.)

[←](#) [Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) [→](#)